

090 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

't Servies

't Was in de jaere vlak nae d'n eerst wereldoorlog. Jan de Vries waarkte in Rotterdam. Hij hieuw daer mit z'n baggermeulentjie de haoves op diepte. D'n hêêle week was-tie van huis. 's Maondas mit de traain van Baonhoek weg en 's zaeterdas kwam die mêêstal mit de Fop Smit trug. Z'n kaander kwamme 'm dan van 't Beneejeveer afhaole. Mêêstal broch-tie wel wat mee, want daer in die haoves was nog wel iwat op te scharrele. D'r was in die nae-oorlogsejaere nog aan aales gebrek en de zêêloi smokkelde nogal is wat mee. En Jan had een vrouw en zes kaander. Wat wil-ie. Hij sprong voor de zêêloi wel is in de bocht en daer hadde ze thuis d'r voordêel van.

Zô kwam die is thuis mit een mooie dikke zij spek, mit 'n maoger streepie. Hannao, z'n vrouw, was t'r verbouwereerd van. "Je komp 'r toch wel eerlijk an, hee?", zee ze. 'k Vertrouwt die zêêbonke voor gêên cent! Wat zou zô 'n zij spek wel nie kanne koste? As van de week 'Butterlewaai' langs komt, zel 'k t'r is naer infermere. Die verkoopt behalve butter en kaes ok wel dik rôôkspek. Nou, dat wier d'n hêêle week spek ete, hee. Toe die is een tros benaone meebroch, wisse gêên êêns wat dat was. Jan zee tege de jonges dà-ze mit bôôte vol uit Aofrikao kwamme en dà-ze daer an de bôôme groeide net as hier de appeltjies.

Jan was aarg op z'n jonges gesteld. As-tie is een extraochie verdiende kregte eerst de kaander d'r wà van. Zô kregte ze aalemael 'n echte loozie. Ze mogge 'm allêên op zondag om. Moeder Hannao waarschouwde wel dà-ze niet hêêl d'n tijd op d'r loozie mosse gaon zitte kijke, want dan zouwe ze niks van de preek hore en de kaarkmense hadde d'r niks mee nôôdig dà zukke snotneuze al een loozie hadde.

Toe is 't gebeurd dat Jan 's zaeterdas op de middag mee zou hellepe bij een schip dat gaauw gelaoje mos worde. As 't nôôdig was zou die 's aeves en 's nachs deur waarke. Hij zou d'r honderd gulde voor krijge! Nou, dat was gêên katterpis! Hannao zee, dat-ie dan maor is 'n mooi pak voor z'n aage mos laete aanmete bij van Rijsbaarge, maor vaoder Jan had 'n hêêl aander plan.

Hij wou een daegchie vekansie neme om mit de bôôt naer Arnhem te gaon. Dat wier een fêêst om nooit te vergete! "Mit z'n aale op z'n 's zondas naer t'Beneeje veer", vertelt êên van die maider die nou tachtig is. Ze kan 't nog haerfijn naeventelle. "D;r gong een tas mit brôôd mee en een kokertie mit garreballechies voor onderweeg. In Arnhem was een grôôt park mit een kettingbrug waer-ie hard over mos holle, anders kreeg-ie natte voete. Nat wiere we trouwes toch wel bij de "Bedriegerties".

Vaoder zee toen datte we naer de etelaozies zouwe gaon kijke en dà-me aamel wat mogge uitzoeke as aandenke aan deuzen dag. Moeder vong 't nooj geld en 't was wellechies zô! Vaoder vong dà-me zôiets meschie nooit meer zouwe beleve, want zôiets kè-je van 'n gewoon weekgeldjie nie besteke! Keechie, die toen zestien was, zag een blaauw servies dat bekant net zô was as dat van de mevrouw waer ze diende. Dat van mevrouw was wel een bietjie anders, dat was natiek en Keechie moch 't nooit wasse!

Ze dors 't bekant nie te vraege, want de jonges koze een boeksie en de maider een kettingsie. Toe ze d'r toch mee voor d'n borde kwam, wier ze deur de broerties uitgelache en moeder wier nijg. Wà doch ze wel? D'r vaoder most t'r een week voor waarke! Maor vaoder kwam te hulp! "Keechie, je mag 't servies hebbe azzie belooft dat-jie d'r hêêl je leve aarg zuinig op zel weze". En dat wasze. Azze we d'r naer kijke, zeg ze: "k denk nog aaltijd aan die besondere vaoder die we hadde. Een man, die 't nôôdig vong om in een aarg aaremoejige tijd voor z'n krôôst zô 'n overgetelijken dag op touw te zette.